

DRIE PRINSEN UIT SERENDIPPO

(deel 1)

Verhaal van de Maand juli 2007

Ooit, heel lang geleden en ver weg, heerste over het eiland Serendippo een zekere koning Giaffer. Zoals het machtige vorsten betaamd, had Giaffer verschillende zonen; om precies te zijn: drie zoons had hij.

Alle drie waren zij hem zeer dierbaar en hij voelde zich dan ook zeer betrokken bij hun opvoeding. Zij moesten niet alleen leren omgaan met macht en rijkdom, die het besturen van een rijk als Serendippo met zich meebracht, maar dienden ook voor noodzakelijke kwaliteiten te ontwikkelen. De koning zocht en vond voor zijn zonen uiteenlopende leermeesters, die zowel uitblonken op hun eigen specialiteit, als ook een zeer persoonlijke en herkenbare stijl van lesgeven hadden.

Alle drie prinses waren begiftigd met een zeer goed stel hersenen en binnen de kortste keren groeiden zij volgens hun leermeesters uit tot grote kunstenaars en wetenschappers.

De koning zelf was sceptisch. Hij riep zijn oudste zoon bij zich en deelde mee dat de tijd was gekomen zich als vorst terug te trekken in een klooster en de scepter aan hem over te dragen. De oudste zoon bedankte beleefd voor de eer, aangezien, gaf hij ten antwoord, koning veel wijzer was dan hij en eigenlijk zou moeten door regeren tot het einde van zijn leven. Toen de koning zijn andere twee zonen op vergelijkbare wijze opdroeg zijn taak als heerser over te nemen, weigerden ook zij.

De koning was diep onder de indruk van de wijsheid van zijn drie zonen. Toch besloot hij hen eerst nog de wereld in de sturen om de zo belangrijke praktijkervaringen op te doen. Hij riep zijn zonen bij zich en vertelde hen dat hij diep in hen teleurgesteld was, omdat zij niet hem hadden gehoorzaamd. Bij deze verbande hij hen van het hof en van het hele eiland Serendippo.

Met gebogen hoofd gingen de prinses heen. Zij lieten Serendippo achter zich en zwierven door de wereld tot zij uiteindelijk het land van Beramo, een groot en machtig vorst bereikten. Daar hadden zij de pech aangesproken te worden door een kameeldrijver die hen vroeg of zij ook een van zijn kamelen hadden gezien. Prinses keken elkaar. Zij waren geen loslopende kamelen tegengekomen. Op de grond zagen ze wel tekens dat er niet al te lang geleden een kameel hier langs was gekomen. In een opwelling om indruk op de kameeldrijver te maken met hun scherpzinnigheid, vroegen ze hem of de kameel soms blind was aan een oog, een tand kwijt was en kreupel. De kameeldrijver kinkte instemmend. Zo was het precies! Hij haastte zich verder achter de verdwaalde kameel aan.

Wat hij ook echter tegenkwam, geen verdwaalde half blinde, deels tandeloze en kreupele kameel. Hij voelde zich bedrogen en ging bij de drie prinses verhaal halen. Deze wisten hem echter te overtuigen door aanvullende informatie over de kameel te kunnen geven. De gezochte kameel droeg in zijn zadeltassen aan de ene zijde een voorraad boter en aan de andere een voorraad honing. Bo-

vendien droeg hij een zwangere vrouw op zijn rug. Alles klopte. Zij moesten de kameel hebben gezien!

Toen bleef de kameeldrijver geen andere conclusie over, dan dat de prinsen boeven waren en zijn dierbare kameel hadden gestolen. Op zijn beschuldigingen werden de prinsen gevangen genomen. Pas nadat een buurman van de kameeldrijver bij toeval de verloren kameel vond, werden de prinsen vrijgelaten.

Hoe hadden de prinsen echter zo accuraat de kameel kunnen beschrijven, terwijl zij het dier niet hadden gestolen, laat staan ooit hadden gezien? Een machtig heerser als Beramo was al snel op de hoogte van een dergelijk raadsel. Hij ontbood de prinsen spoorslag en eiste uitleg.

Dit is wat de oudste prins vertelde: Omdat was gegraasd aan die kant van de weg, die minder groen was, hadden ze geconcludeerd dat de kameel aan het andere oog blind moest zijn. Bovendien lagen er her en der plukjes gras ter grootte van een kamelentand op de grond. De kameel miste waarschijnlijk een tand, zodat het dier gras morste via het zo ontstane gat. Daarnaast toonde het kameelspoor

slechts drie duidelijke pootafdrukken. De vierde afdruk was vager en uitgerekt, alsof met de poot was gesleept. Daarom wisten de prinsen dat de kameel kreupel moest zijn.

Tenslotte wisten ze zo zeker van de honing en de boter, omdat aan de ene zijde had de smeltende boter mieren had aangetrokken en aan de andere zijde de gemorste honing vliegen.

En dan de zwangere berijdster van de kameel.

"Nou", zei de middelste prins, "ik vermoedde dat de berijder een vrouw moest zijn, toen ik naast het kameelspoor een voetafdruk ontwaarde, plus een plasje urine. Ik doopte mijn vinger, rook er aan en voelde vaag een dierlijke lust opkomen. Toen wist ik dat de voetafdruk aan een vrouw toebehoorde."

"En raadde dat de vrouw zwanger was", ging de jongste verder, omdat ik vlak diezelfde plek handafdrukken zag. De vrouw had steun gezocht met haar handen terwijl ze urineerde. Dus moest ze wel zwanger zijn.

De machtige vorst Beramo was onder de indruk van de intelligente wijze waarop de prinsen het vraagstuk van de verdwaalde kameel hadden benaderd. Hij nodigde hen uit zijn gasten te zijn. Niet lang daarna was hij er zelfs van overtuigd dat de prinsen profetische gaven bezaten toen zij hem onthulden dat één van zijn adviseurs van plan was hem te vergiften. Dat was voor hem genoeg aanleiding hen een vreemd verhaal inclusief opdracht toe te vertrouwen.

Wordt vervolgd...

*- vrij naar een oud Perzisch verhaal,
uit de tijd dat Sri Lanka nog Serendippo heette
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet*